

СПИ ГРАДЪТ

Спи градът в безшумните тъми...
На нощта невярна верен син,
Бродя аз бездомен и самин,
А дъждът ръми, ръми, ръми...

Трепнали край тъмните стени,
Стъпките размерено кънтят
И след тях размерено вървят
Жалби за преминалите дни.

Образът на милото дете,
Озарило нявга моя праг,
В спомени възкръсва - чист и драг,
А скръбта расте, расте, расте...

Тя дойде - дете с пробуден жар,
С пламенна усмивка на уста,
Но възжаждал вечна красота,
Аз отвъргнах тленния й дар.

Миналото, ах, остана то
Тъмен край, от скърби заледен,
И от там отправя тя към мен
Своя скръбен вик: "Защо? Защо?"

Спи градът в безшумните тъми.
На нощта невярна верен син
Бродя аз бездомен и самин,
А дъждът ръми, ръми, ръми...